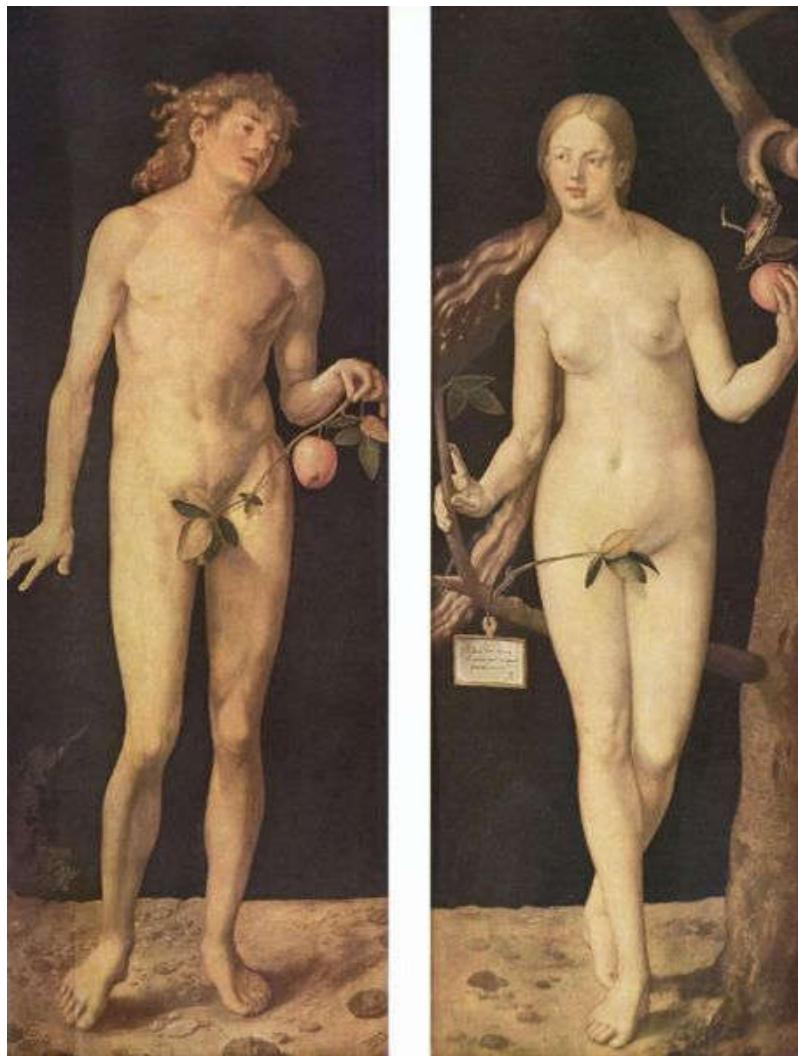

Seksualnost

Seksualnost (od latinskog *sexus* „pol“) označava polnu formu raspolođavanja, koja se obrazovala u toku evolucije iz bespolnog razmnožavanja. Dok je kod ovog potomstva genetski dalekosežno identično, i time biva garantovana neka vrsta biološke besmrtnosti, dolazi sad kroz zajedničko delovanje dva partnera iste vrste, ali različitog polnog tipa (muški i ženski), kroz sa tim povezanu razmenu genoma do brzo napredujućeg diferenciranja, preko koga je pojedinačno biće sa svojim jedinstvenim genetskim osobenostima takođe nužno podložno biološkoj smrti. S druge strane bio je naročito kroz izbor partnera koji je sada postao neophodan, odlučujuće potpomognut razvoj čula i nastalo je obilje sasvim novih obrazaca ponašanja, čime se takođe mogla postupno podići svest iznad čisto vegetativnog nivoa.

Adam i Eva, [Albrecht Dürer](#), 1507.

Duhovna pozadina polnog rasplodavanja

Sa duhovnog gledišta je polno rasplodavanje posledica *greha i razdvajanja na polove* koje je sa tim povezano, i tako pak obrazuje nužnu telesnu osnovu za razvoj ljubavi, koja je stvarni cilj zemaljske misije.

Rajski čovek je bio još neko dvopolno biće. Kroz lucifersko iskušenje čovek se spustio na čvrstu Zemlju i počeo se po prvi put utelovljavati u gustim fizičkim telima, koja su pak samo više jednostrano bila izražena kao muška ili kao ženska. Čovekov duševni život počeo je time jače da se diferencira. U muškom telu se posle razdvajanja na polove najpre više izrazila volja, u ženskom telu sposobnost zamišljanja (predstavljanja). Telesno spajanje polova u polnom aktu obuhvata sve telesne članove bića, dakle fizičko telo, etersko telo (reproduktivnu snagu) i astralno telo (seksualnu požudu), i može postepeno u kretanju razvoja čovečanstva da se pojača do duševne veze (Eros) i dalje da se podigne do slobodne, čisto duhovne zajednice, do božanske ljubavi (Agape).

Seksualnost i protivne moći

Postepeno su se čula otvorila prema vani ka čulnom svetu i čovek je lagano počeo da razlikuje sebe od sveta kao samostalno biće. Kroz luciferski uticaj probudila se time i čulna požuda. Čulna požuda je izraz egoizma koji se nalazi iza, u kome nesumnjivo prevladavaju astralne snage antipatije u odnosu na snage simpatije. Seksualnost je dugo ostala sačuvana od toga da bude ukaljana (onečišćena) sa egoističnim nagonskim snagama. Daleko natrag u atlantsko vreme, događaj oplodnje proticao je dalekosežno nesvesno a time i slobodno od požude.

„Vidite, takođe se kod Lucifer-a ne radi o podudaranju bilo koje predstave sa objektivnošću, radikalno nikada, već o tome, da budu razvijene te predstave koje u čoveku proizvode mnogo svesti koliko je to moguće. Ova proširena svest, za koju Lucifer ima svoje interesovanje, je dabogme istovremeno povezana, kada je proizvedena (stvorena), sa izvesnom unutrašnjom nasladom (uživanjem, pohotom) čoveka. I ova pohotljivost je opet Luciferova oblast. Vi se možda sećate, da sam ja za atlantsko vreme skrenuo pažnju na to, kako se do određenog časa sve seksualno dešavalо nesvesno. Lepi mitovi različitih naroda ukazuju na ovaj nesvestan karakter seksualnog procesa u starijim vremenima. On je tek u toku vremena unet u svest. Lucifer suštinski ima udela u tome, da se to što je ovde nesvesno unese u svesno i da postane sve svesnije. Ovo: van vremena koje je određeno za to, van pravog vremenskog ciklusa u kome treba u čoveku probuditi svest, dakle izazvati svest o nečemu, (dok bi se ovaj stepen svesti zapravo valjano razvio u nekom drugom trenutku), to je Luciferova težnja.“ (GA 170, str. 233)

Tek kada su počele čovekove zemaljske inkarnacije, moglo se obrazovati njegovo individualno Ja i time su takođe bile stvorene prepostavke da se u čovečanstvu mogla probuditi ljubav. Polna ljubav je prvi stupanj za jednu

mnogo obuhvatniju formu ljubavi, koja u najvišem smislu biva nošena samo više od strane čistih snaga simpatije.

Kod deteta seksualnost nema još nikakvu ulogu. Svi iskazi u vezi toga su sa duhovno-naučnog stanovišta pogrešni i počivaju na pogrešnoj interpretaciji puko spoljašnje konstatovanih pojava. Tek kada u prvih sedam godina života dominirajući proces mineralizacije koji je usmeren prema vani nađe svoj završetak u menjanju zuba, počinje u drugih sedam godina polako i najpre još veoma nežno prema unutra usmereni proces seksualizacije, koji zatim sa pubertetom dolazi do izvesne zrelosti. Tek sa polnom zrelošću oslobođa se majčinski astralni omotač, u kome je do tada bilo ugnježdeno astralno telo deteta, i postaje sad samostalni član bića odraslog mladića, devojke. Naučiti ovladati ovim slobodno-postalim astralnim telom, je zatim bitan zadatak u trećem periodu od sedam godina života. Tek nakon toga, sa početkom četvrtog perioda od sedam godina, ja je spremno da sa punom odgovornošću postupa sa seksualnošću.

Strujanje snaga u čovekovom organizmu do menjanja zuba.

„Vidite, u prvih sedam godina postoje strujanja, delovanja snaga od ostalog organizma ka glavi. Izvesna su takođe strujanja od glave ka ostalom organizmu, koja su pak u ovom vremenu slaba u odnosu na jaka strujanja, koja idu od tela ka glavi. Kada glava raste u prvih sedam godina, kada se ona još dalje izgrađuje, tako to potiče od toga što telo u stvari šalje svoje snage unutra u glavu; telo se utiskuje u glavu u prvih sedam godina, i glava se prilagođava telesnoj organizaciji. To je to bitno u ljudskom razvoju, da se glava u prvih sedam godina prilagođava telesnoj organizaciji. Otuda ovo osobeno što se može posmatrati, ako se ima fino čulo za preobražaj ljudskog lica u prvih sedam godina života, ovo strujanje naviše ostale organizacije. Obratite samo jednom pažnju, kakvo je lice deteta, i kako je ono nakon

menjanja zuba postalo sasvim drugačije, kada se celo telo tako reći ulilo u izraz lica.

Strujanje snaga u čovekovom organizmu od menjanja zuba do polne zrelosti.

Potom dolazi vreme otprilike od sedme do četrnaeste godine života, drugi životni odeljak čoveka, do polne zrelosti. Tu se upravo dešava nešto suprotno: neprestano strujanje snaga glave unutra u organizam, unutra u telo; tu se telo prilagođava glavi. Veoma je interesantno opažati to, kako se u organizmu zbiva potpuna revolucija: strujanje, podizanje snaga tela u glavu u prvih sedam godina, što zatim nalazi završetak u menjanju zuba, i potom neko okretanje, strujanje nadole, spuštanje snaga. I kroz ovo strujanje nadole, kroz spuštanje snaga čovek tek postaje neko polno biće. Sada čovek tek postaje seksualno biće. I to što najpre nebeske ili zemaljske organe čini seksualnim organima, to dolazi iz glave, to je duh. Fizički organi – ovo se može upravo ovako iskazati – uopšte nisu određeni za seksualnost, oni tek bivaju prilagođeni seksualnosti. I ko tvrdi da su oni izvorno prilagođeni seksualnosti, taj sudi samo prema spoljašnjem mišljenju. Oni su takvi, da su jedni prilagođeni nebeskom, drugi zemaljskom. Oni su slike (kopije). Polni karakter im biva tek utisnut kroz to, što kroz strujanje glave dolazi od sedme do četrnaeste godine Tada tek čovek postaje neko polno biće.

Izuzetno je važno da se ove stvari tačno uoče; jer se danas u praksi često može doživeti, da ljudi dolaze sa najmanjom decom i žale se na njih kako ona imaju polne nepristojnosti. To pre sedme godine nikako nije moguće, jer to što tada postoji, uopšte nije ništa polno, uopšte nema to značenje. I ovde na medicinski način ne bi moglo da nastupi neko izlečenje, već na normalan način kroz to, da se ove stvari više ne nazivaju pogrešnim imenima i da se tako ne zaogrću pogrešnim pojmovnim omotačima. Neka se ipak iznova stekne ona, hteo bih da kažem, sveta nevinost, koju su imali naši Stari u odnosu na ove stvari, i kojima nikako ne bi palo na pamet pri njihovom još

atavističkom znanju iz duhovnog sveta, da kod deteta već govore o seksualnosti.“ (GA 170, str. 46 i dalje)

Kao u individualnom pojedinačnom zemaljskom životu, tako se probudila svesna seksualnost tek postepeno i u celom čovečanstvu. Kada je seksualno spajanje oba pola postajalo sve svesniji događaj, čovečanstvo je došlo istovremeno na opasno raskršće, na koje se pak moralo stupiti, da bi Ja moglo da dostigne svoj cilj razvoja. S jedne strane su bila otvorena vrata ka ljubavi, koja je stvarni razvojni cilj zemaljskog i čovečanskog razvoja. S druge strane je time takođe naglo bio otvoren ponor i opasnost da se čovečanstvo strovali u najrđaviji egoizam, u kome vladaju samo najtamnije snage antipatiјe što čoveka teraju u kandže najgorih protivnih moći, Asura. U seksualnom sistemu se nalazi izvor egoizma i uz pomoć seksualnosti Asure hoće da pojačaju egoizam do crno-magijske sile:

„Više snage naših duhovnih preteča su povezane sa snagama naše vlastite niže prirode. Ljudske strasti se nalaze u okultnoj vezi sa višim snagama tih duhovnih suštastava koja nam prethode. Svuda gde je razvratnost, tu je data materija, u koju moćne asurske snage izlivaju rafiniranu intelektualnost u svet. Takve jake asurske snage se mogu naći kod izopačenih ljudskih plemena (rodova, porodica). Crno-magičar dobija za sebe baš iz močvare čulnosti najjače snage koje mu služe. Seksualni rituali su zato tu, da bi se prodrlo u ove krugove. Na Zemlji se vodi neprestana borba, koja na jednoj strani teži ka tome da se strasti pročiste, a na drugoj strani postoji težnja prema čulnosti. Suštastva, koja za vođu imaju Hrista, žele da Zemlju zadobiju za sebe, ali takođe ta druga, neprijateljska suštastva žele da preotmu Zemlju.“ (GA 93a, str. 149)

Ako bi Asure mogle da dostignu svoj cilj i da čovečanstvo otvrđnu u apsolutnom egoizmu, onda bi kroz to takođe bilo ugašeno čovekovo Ja, jer se biće Ja sastoji u tome da ono sebe sâmo bezuslovno daruje.

Jake impulse doživljava čulnost kroz snage Orfiela, koje su povezane sa starim Saturnom, na kome su položene klice naših čulnih organa. U dolazećem Orfiel-razdoblju, koje će zameniti naše sadašnje Mihael-razdoblje otprilike oko 2300. god. posle Hrista, mi ćemo još mnogo jače osetiti ovaj uticaj:

„Zemlja se sada (periodično) nalazi pod uticajem saturnskih snaga Zemlje, to znači snaga, koje je Zemlja zadržala od starog Saturna, na kome su bili obrazovani prvi počeci za naše organe. (Zadatak Saturna se sastojao u tome, da razvije prve klice za naše fizičke čulne organe.)

Zemlja se periodično nalazi pod uticajem snaga planeta, čije stanje smo mi proživeli. I tako se mi sada nalazimo pod uticajem saturnskih snaga Zemlje. Te saturnske snage deluju na čulne organe, koji su ranije bili obrazovani do nekog nedovoljnog nivoa. Iz toga postaje jasno, zašto su težnje i nastojanja čovečanstva u tolikoj meri usmerene na čulnost.

Orfiel dobija svoje snage iz današnjeg Saturna. Nakon četiri stotine godina on će ponovo započeti svoju vladavinu. Ako se tada zemaljske saturnske snage sjedine sa snagama današnjeg Saturna, na Zemlji će biti još mnogo

rđavije. Užasne izopačenosti, koje mi već danas vidimo u polnim stvarima, dostići će još mnogo veću meru; one uopšte ne bi mogle da egzistiraju, ako Saturn ne bi gospodario Zemljom.“ (GA 266a, str. 261 i dalje)

Seksualnost i snage razuma

„Svi narodi su imali pretke, koji nisu tako mnogo obraćali pažnju na to, da se ne žene, ne udaju za bliske rođake. Blisko krvno srodstvo nipošto nije bilo prepreka za brak. Govorilo se, da su takva deca, koja su potekla od blisko srodnih roditelja, najčešće bila prosvetljena: ona su bila mesečari. Dalja evolucija ide sad sve više i više u pravcu, da se vezuju takvi ljudi, koji nisu u krvnom srodstvu. To je jedan zakonitost, da se kroz vezu onih koji nemaju nikakvo krvno srodstvo eterško telo čoveka izvuče (olabavi) iz fizičkog tela. Kod krvno-srodnih brakova eterško telo je kod potomaka ostajalo čvrsto pripojeno. Ono je iznutra bilo prosvetljeno. Oni su još više mislili sa solarnim plexusom, ali nisu imali moć rasuđivanja. Ova raste kroz daleke brakove i pojavljuje se u istoj meri, kao što se povlače stari krvno-srodni brakovi. Tada nestaje staro mesečarsko gledanje, i pojavljuje se nova vrsta gledanja, moć rasuđivanja. Ova nova epoha se označava kao dolazak dionizijskog principa. Dionis biva raskomadan, samo mu srce bude sačuvano. Kad se pojavilo dionizijsko, ljudi su bili raskomadani i zatim iznova udruženi kroz srce, kroz duševnu srodnost, koja je povezana sa potpunom promenom seksualnog života. Razum je preobražena ranija srodnička seksualnost.“ (GA 97, str. 167 i dalje)

„U sagi o Zigfridu imamo opis toga, kako se novi poredak buni protiv brakova krvnih srodnika: Zigmund i Zigmunda, čiji brak biva odbačen od Frige. Wotan je osnivač dalekog braka. U različitim narodima je daleki brak uveden u različito vreme, ali egzistira naročita povezanost između prelaska na daleki brak i obrazovanja razuma. Ovo je okultna rečenica: Daleki brak deluje umrtvljavajuće na jedan deo eterškog tela. Prednji deo mozga se oživljava, dok se stara vidovitost gasi, koja raste kroz srodničke brakove. Budi se razumsko shvatanje stvari. Danas je čovečanstvo prilagođeno dalekom braku, kao što je ranije bilo srodničkom braku. Srodnički brak deluje danas štetno na duhovnu delatnost dece, posebno na čulni organ koji je povezan sa razvojem razuma, oko. Zato ima toliko slepih u srodničkim brakovima. Samo kroz daleki brak mozak se poboljšava. Ova fiziološka činjenica nalazi se u uskoj vezi sa razvojem čovečanstva. Ona je bila neophodna, da bi pripremila pojavljivanje hrišćanstva. Da li je hrišćanstvo moglo da nastane pod drugim uslovima? Ono donosi ljubav duše ka duši, delovanje duše na dušu. Krvno-srodnička ljubav je morala prvo da bude savladana. Narodi uopšte postaju zreli za hrišćanstvo tek kada savladaju srodničku ljubav. Stari posvećeni Egipta poticali su uvek iz iste porodice unutar dugih generacija. Starija mudrost je bila intuitivne vrste, što se utoliko jasnije pokazuje, ukoliko se dalje unatrag prati razvoj čovečanstva. Razumsko razmišljanje je povezano sa osnovom hrišćanstva.“ (str. 172 i dalje)

„E pa, između bogova i ljudi nalaze se suštastva, koja svoj razvoj nisu završila u isto vreme sa bogovima, i koja su tako reći ostala 'da sede' u školi evolucije, ali su daleko ispred ljudi. To su luciferska suštastva. Ona su raspirivači više duhovne samostalnosti kod čoveka. Ona su ga vaspitala za ustank protiv bogova, ona su obrazovala onaj deo u njemu, koji ne hrani bogove. U priči o Razu se Lucifer zbog toga pojavljuje kao zmija, a Jehovina kazna je: „U bolovima ćeš rađati decu.“ Luciferova jata su dalje delovala na vaspitanje razuma. Ono što nisu dostigla, naknadno su upotpunila kada je nastao daleki brak. Neslobodna krv više ne izrađuje (izdejstvuje) ljubav, već ona dolazi izvana kroz saglasnost duša. Ako ovo izvagamo, onda će nam biti jasno Jehovino vladanje: On uređuje kroz tačne zakone krvnog srodstva. Stari zakon stvara red među ljudima. Lucifer je bio sloboden osamsto do devetsto godina pre Hrista, i unutrašnja snaga duše je počela da se razvija. Hrist je reprezentant novog poretka. Spoljašnji zakon je dat na Sinaju, unutrašnji zakon, milost, je data onima, koji su oslobođeni kroz Hrista. Takav je napredak čovečanstva: sve više se morao u čoveku razvijati luciferski princip. Spoljašnja nauka treba da se oslobodi kroz teozofiju: nauka treba da se produbi do mudrosti. Ime Lucifer ukazuje na princip samostalnosti, i zato je Madam Blavacki svoj prvi časopis nazvala tako i zbog toga se i naš zove tako, da bi se taj princip dokumentovao. Više i više će se razlike između ljudi i naroda izlizati (ukinuti) i stupiće na snagu prva rečenica iz principa Teozofskog društva: obrazovati jezgro za bratstvo ljudi. Ljubav krvnog srodstva će se sve više savladavati, i više će se tražiti duševne povezanosti. Sastajće se duše iz najvećih daljina. Dalji razvoj i preobražaj razuma će nam u budućnosti doneti novu vidovitost. Pobedivanje polne ljubavi najpre znači osamljivanje. Chela (učenik) mora da bude bez korena – da postigne veliku pobedu nad svim srodničkim osećanjima, to je funkcija luciferskog principa.“ (str. 173 i dalje)

Ljubav i seksualnost

„Jer ljudski organizam je upravo u vreme menjanja zuba do polne zrelosti baš kao organizam i prikladan da se razvija ka ljubavi. E pa, mora se u našem sadašnjem razdoblju vrlina ljubavi posmatrati upravo u tačnom svetu. Jer je materijalizam postepeno doveo ljubav zaista izvanredno jako do neke jednostrane predstave. I pošto materijalizam višestruko hoće ljubav da vidi samo u polnoj ljubavi, tako on svodi sva druga ispoljavanja ljubavi zapravo na skrivenu polnu ljubav. I mi smo dabogme štaviše u tome, što sam prekjuče označio kao diletantizam na kvadrat – ne kod svih, mnogi to odbijaju –, videli kod mnogih psihanalitičara baš to svodenje mnogih životnih pojava na seksualni element, a koje sa njim nemaju nikakve veze. Nasuprot tome mora upravo taj ko podučava i vaspitava da sebi usvoji nešto od univerzalnosti ljubavi. Jer se ne izgrađuje samo polna ljubav u dobu od menjanja zuba do polne zrelosti, već uopšte voljenje, voljenje za sve. Polna ljubav je samo deo ljubavi koja se obrazuje u ovom životnom dobu. Može se u ovom životnom dobu videti, kako se obrazuje ljubav prema prirodi, kako se obrazuje opšta ljudska ljubav, i mora se imati baš jak utisak, kako je polna ljubav samo jedno specijalno poglavlje u ovoj opštoj knjizi života, koja govori

o ljubavi. Ako se to razume, tako će se takođe tek na ispravan način moći da dobije orijentacija o mestu polne ljubavi u životu čoveka. Danas je u suštini upravo za mnoge teoretičare polna ljubav postala Moloh, koji je sve ljubavne bilje u stvari malo-pomalo požderao.

Ljubav se razvija u duši na drukčiji način nego zahvalnost. Zahvalnost mora da raste sa čovekom; otuda ona mora biti zasađena u onom životnom dobu, gde su snage rašćenja najjače. Ljubav, ona mora da se probudi. Zaista postoji nešto u razvitku ljubavi što je kao događaj buđenja. Ljubav se mora takođe u svom razvoju održati u duševnim regionima. To, u šta čovek urašćuje, time što postupno u sebi razvija ljubav, jeste neko lagano, postepeno buđenje, dok naponsetku ne nastupi poslednji stadijum ovog buđenja.“ (GA 306, str. 119 i dalje)

Ljubav, erotik, seksualnost

„Sve što je duhovno, ima razume se svoju spoljašnju čulnu formu, jer duh zaranja u fizičko. On se utelovljava u fizičkom. Zaboravi li on samog sebe, onda primećuje jedino fizičko, i veruje, da je to što je duhom uzrokovano (pobuđeno), uzrokovano puko kroz fizičko. U ovoj zabludi živi naše vreme. Ono ne poznaće ljubav. Ono samo fantazira o ljubavi, štaviše, laže o ljubavi. Ono u stvarnosti poznaće samo erotiku, ako se misli o ljubavi. Ne želim da kažem da osamljenik ne doživljava ljubav, jer čovek u svom nesvesnom osjećanju, u svom nesvesnom htenju mnogo manje poriče duh nego u svom mišljenju – ako današnja civilizacija misli o ljubavi, tada ona samo izgovara reč ljubav, tada ona zapravo govori o erotici. I već se može reći: Prođe li se kroz današnju literaturu, svuda, gde na primer na nemačkom jeziku stoji ljubav, trebalo bi u stvari da stoji reč erotik. Jer je to jedino što o ljubavi zna da kaže mišljenje koje je uronjeno u materijalizam. To je poricanje duha, koje od snage ljubavi pravi erotsku snagu. Na mnogim mestima nije samo na mesto genija ljubavi stupio, hteo bih da kažem, njegov niži sluga, erotizam, već je na mnogim mestima sad stupio kao protiv-slika, demon ljubavi. Demon ljubavi pak nastaje, ako se to, što inače po božjoj volji deluje u čoveku, zloupotrebi kroz ljudsko mišljenje, kroz intelektualnost otkine od duhovnosti.

Tako da je ovo put spuštanja: Spoznaje se genije ljubavi, ima se najduhovnija ljubav. Spoznaje se niži sluga, erotizam (erotika). Ali pada se u demona ljubavi. I genije ljubavi ima svog demona u interpretaciji, ne u stvarnom obliku, ali u interpretaciji seksualnosti kroz današnju civilizaciju. Kao što se danas već ne govori samo o erotici, ako se želi doći do ljubavi, već se govori sve više o seksualnosti!

U ovom govorenju civilizacije o seksualnosti je, može se već kazati, uključeno mnogo od toga, čemu se danas teži u takozvanoj obuci o seksualnosti. U ovom današnjem intelektualizovanom govorenju o seksualnosti živi demonologija ljubavi. Kao što se na nekom drugom stupnju genije, koga razdoblje treba da sledi, pojavljuje u svom demonu, pošto demon naravno stupa tu gde se genije poriče, tako je to i u ovoj oblasti, gde duhovno treba da

se pojavi u svojoj najintimnijoj formi, u formi ljubavi. Naše razdoblje se često umesto geniju ljubavi moli demonu ljubavi i brka to, što je duhovnost ljubavi, sa demonologijom ljubavi u seksualnosti.

Baš u ovoj oblasti mogu prirodno da nastanu apsolutna nerazumevanja. Jer šta u seksualnosti izvorno živi, prožeto je duhovnom ljubavlju. Ali čovečanstvo može da otpadne od ovog produhovljavanja ljubavi. I ono najlakše otpada u intelektualnom razdoblju. Jer ako intelekt uzme tu formu, o kojoj sam juče govorio, tada će biti zaboravljeno to duhovno u ljubavi, tada će biti uzeta u obzir samo njena spoljašnjost.

U čovekovoj moći je to, hteo bih da kažem, da može da porekne svoje sopstveno biće. On ga poriče, ako od genija ljubavi potone do demona seksualnosti – pri čemu ja baš u potpunosti razumem vrstu osećanja o ovoj stvari, kako je najčešće prisutna u sadašnjosti.“ (GA 225, str. 181)

Izvornik: AnthroWiki / Sexualität

Preveo Siniša Nikolić, februar 2020.

